

ВІД АВТОРКИ НАЙПОПУЛЯРНІШИХ РОМАНТИЧНИХ БЕСТСЕЛЕРІВ

© Stine Helmann

Джоджо Мойєс — англійська романістка, журналістка, одна з небагатьох письменниць, яка двічі здобула премію Асоціації любовних романістів у номінації «Любовний роман року», володарка нагороди «Книга року» від *Galaxy Book Award*. Її зворушливі історії кохання посідають перші позиції у списках бестселерів «The New York Times», їх перекладено багатьма мовами світу.

У тихому австралійському містечку Ліза мріяла зцілити душу. Відпустити минуле, віднайти себе. Подалі від галасу та людей. Треба ж було з'явитися цьому самовпевненому Майкові Дормеру і порушити спокій! Англієць із манерами джентльмена, красень, ідеальний чоловік, він хоче розбудувати з приморського містечка фешенебельний курорт. І тим самим знищити все, що є найдорожчим для Лізи. Майк і гадки не має, що на шляху його бізнесу стане тендітна жінка. Вона захищатиме Срібну затоку до останнього. Та після однієї зустрічі Майк зрозуміє, що насправді йому потрібна не затока, а серце тієї, яка запряглася більше ніколи не кохати...

Торкається самого серця і не відпускає.
Daily Express

Максимально романтично!
Elle

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-7645-1

9 786171 127645 1

ДЖОДЖО МОЙЄС

Срібна
затока

ДЖОДЖО МОЙЄС

Срібна затока

Блискуче... Смілива, тепла, з дрібкою
доброго гумору історія. Класична Мойєс!
Publishers Weekly

ДЖОДЖО
МОЙЕС

JOJO MOYES

Silver
Bay

A NOVEL

ДЖОДЖО
МОЙЄС

Срібна
затока

РОМАН

ХАРКІВ КЛУБ
2020 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
М74

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Moyes J. Silver Bay : A Novel / Jojo Moyes. —
London : Hodder & Stoughton, 2007. — 400 p.

Переклад з англійської *Дар'ї Петрушенко* і *Юлії Підгорної*

Дизайнер обкладинки *Анастасія Попова*

ISBN 978-617-12-7645-1
ISBN 978-0-340-89593-1 (англ.)

© Jojo's Moyes, 2007
© Depositphotos.com / Yummy-
Vuum, Irajoeel, ty4ina, mart_m,
обкладинка, 2020
© Nemigo Ltd, видання україн-
ською мовою, 2020
© Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», переклад
і художнє оформлення, 2020

Присвячую Локі
за все, чим він є, і все, чим він буде

Пролог

КЕТЛІН

*М*ене звати Кетлін Вітєр Мостін. У сімнадцять років я прославилася тим, що впіймала найбільшу акулу, бачену в Новому Південному Вельсі, — сіру піщану з таким хижим оком, що й за кілька днів по тому, як ми випатрали її, усе дивилася на мене так, ніби розірвати хоче. То було в часи, коли вся Срібна Затока захоплювалася риболовлею заради спорту, і три тижні поспіль в усіх лише й розмов було, що про акулу. Із самого Ньюкасла прибув репортер і сфотографував мене поряд із цією рибою (та, що в купальнику, — я). На тій світліні вона на кілька футів вища за мене, і це ще фотограф змусив мене взути туфлі на підборах.

Ви бачите високу, радше сувору на вигляд дівчину, симпатичнішу, ніж сама гадає, з досить широкими плечима, щоб викликати розпач у своєї матері, і досить тонкою від постійних обертів і нахилів талією, щоб ніколи не потребувати корсета. Ось вона я — не можу приховати гордості і ще не здогадуюся, що буду прив'язана до тієї тварини решту мого життя міцно, як у шлюбі. Чого ви не бачите, то це що вона підвішена на двох дротах і її підтримують мій батько зі своїм діловим партнером, містером Брентом Ньюгейвеном: тягнути її на берег, я порвала кілька зв'язок у правому плечі і, коли прибув фотограф, не здатна була навіть кухоль чаю підняти, годі вже — акулу.

І все ж цього вистачило, щоб створити мені залізобетонну репутацію. Роками мене знали як Дівчину з Акулою, навіть коли моє дівоцтво лишилося далеко позаду. Моя сестра

Нора завжди жартувала, що, зважаючи, у якому стані мій зовнішній вигляд, треба було охрестити мене Морською Голлодранкою. Але без мого успіху, завжди казав батько, не було б готелю «Затока». За два дні після появи світлини в газеті в нас були зарезервовані всі місця, і так тривало, доки в 1962 році західне крило готелю не згоріло вщент. Чоловіки приїздили, бо хотіли побити мій рекорд. Чи тому, що вважали: коли якась *дівчина* може подужати таку істоту, то що ж тоді під силу *справжньому* рибалці? Декілька приїхали, щоб покликати мене заміж, але батько завжди казав, що нюхом чує таких, перш ніж вони зйдуть у Порт-Стівенсі, і спроваджував геть. Жінки приїздили, бо до того ніколи не розглядали можливість займатися риболовлю задля спорту, не кажучи вже — змагатися з чоловіками. А родини приїздили, оскільки Срібна Затока з її захищеною бухтою, нескінченними дюнами й спокійними водами була чудовим місцем відпочинку.

Наспих було споруджено ще два причали, щоб упоратися з додатковим напливом човнів, і щодня в повітрі стояв шум роз'ємних весел і підвісних моторів, а затока й море навколо буквально кишіли фауною. Нічне повітря повнилося ревом машинних двигунів, м'якими сплесками музики й цоканням келихів. Була колись пора в 50-ті, коли можна було без перебільшення сказати, що місце в нас — *що треба*.

Ми дотепер маємо човни та причали, хоча користуємося лише одним, а люди полюють зовсім на інше. Я майже двадцять років не брала до рук гарпуна. Мені вже не цікаво нікого вбивати. У нас доволі тихо, особливо влітку. Відпочивальники на своїх автівках здебільшого прямують до клубів і багатопверхових готелів, більш явних принад Кофс-Гарбора або затоки Байрона. І, правду кажучи, більшість із нас це цілком влаштовує.

Я досі утримую рекорд. Це записано в одній з тих товстих книжок, що їх продають у величезних кількостях і ніхто зі знайомих тобі не купує. Видавці роблять мені честь, раз у раз телефонуючи повідомити, що моє ім'я буде внесене на наступний рік. Періодично місцеві дитлахи заходять сказати, що читали про мене в бібліотеці, і я завжди вдаю подив, просто щоб потішити їх.

Але я досі утримую той рекорд. Кажу це вам не з бажання похизуватися чи тому, що я сімдесятишестирічна жінка й мені приємно знати, що колись зробила щось визначне. А тому, що, коли ти оточена такою кількістю таємниць, як я, приємно раз у раз говорити про речі прямо й відверто.

ГАННА

Якщо сунути туди руку по самий зап'ясток, зазвичай з банки на «Мобі-один» можна добути хоча б три різні види печива. Йоші казала, що екіпажі інших човнів завжди економлять на печиві, купують найдешевше марантове в економічних пакунках у супермаркеті. Але вона була впевнена: якщо ти сплатив майже сто п'ятдесят доларів, щоб поплисти на пошук дельфінів, принаймні можна очікувати на гідне печиво. Тож вона купувала суцільно масляні «Анзаки» — товсті, вівсяні, з подвійним шаром шоколаду: «Шотландські пальчики», «М'ятні скибочки», загорнуті у фольгу, і дуже рідко, якщо вдавалося зробити це потайки, — домашнє печиво. Шкіпер Ленс казав, що в неї гідне печиво, бо це майже й усе, що є в неї з їжі. А ще казав, якщо їхній шеф дізнається, що вона стільки витрачає на печиво, розчавить її, як рибу-клоуна. Доки «Мобі-один» виходив у Срібну затоку, я очей не зводила з печива, тримаючи тацю, тоді як Йоші пропонувала пасажирам чай та каву. Я сподівалася, що вони не з'їдять усі «Анзаки», перш ніж мені випаде шанс узяти один. Я вислизнула з дому, не поснідавши, і знала, що, лише коли ми підемо до рубки, вона дозволить мені залізти до банки.

— «Мобі-один» — «Сюзанні»: ти скільки пива видув на ніч? Тримаєш курс, як одноногий пияк.

Ленс говорив по радіо. Коли ми увійшли, я сунула руку просто в банку з печивом і витягла останній «Анзак». Корабельне радіо потріскувало, і голос пробуркотів щось, чого я не розібрала. Він спробував знову:

— «Мобі-один» — «Милій Сюзанні». Слухай, краще візьми-но пряміше, приятелю... у тебе чотири пасажири на баку звісилися через поручні. Щоразу, як ти вихляєш, вони тобі вікна розмальовують із правого борту.

Голос Ленса Мак-Грегора лунав так, наче його шкрябали дротяною губкою, як борти човна. Він зняв одну руку зі стерна, і Йоші подала йому горнятко кави. Я сховалася за неї. Бризки на спині її темно-синьої уніформи блищали, мов лелітки.

— Бачила Грега? — спитав Ленс.

Вона кивнула.

— Удосталь надивилася, перш ніж ми рушили.

— Він такий умазаний, що не може тримати рівно. — Він указав крізь забризкане вікно на менший човен. — Кажу тобі, Йоші: його пасажири вимагатимуть гроші назад. Той, у зеленому капелюсі, голови не підняв, відколи ми проминули острів Зламаного Носа. Що в біса на нього найшло?

Йоші Такомура мала найгарніше волосся з усіх, що я бачила. Воно темними хмаринками облягало її обличчя й ніколи не плуталося, попри вплив вітру й солоної води. Я взяла пальцями одне з власних мишачих пасом — воно було шершаве на дотик, хоча ми пробули в морі лише пів години. Моя подруга Лара казала, що, коли за чотири роки нам виповниться чотирнадцять, її мама дозволить їй фарбувати пасма. Цієї ж миті Ленс помітив мене. Гадаю, я знала, що попадуся.

— А ти що тут робиш, мала? Твоя мати мені тельбухи випустить на шворки. Тобі що, до школи не треба чи ще кудись?

— Канікули ж. — Я знову відступила за спину Йоші, трохи присоромлена. Ленс завжди говорив зі мною так, наче мені на п'ять років менше, ніж є.

— Вона не витикатиметься, — пообіцяла Йоші. — Хотіла лише побачити дельфінів.

Я напружено дивилася на нього, натягнувши на руки рукави.

Він теж дивився на мене, а тоді знизав плечима.

— Рятувальний жилет надягнеш?

Я кивнула.

— І не плутатимешся під ногами?

Я схилила голову. «Ще чого», — казав мій погляд.

— Будь з нею чемний, — сказала Йоші. — Їй уже двічі було зле.

— Це все нерви, — виправдалась я. — З моїм животом завжди так.

— А... Дідько. Слухай, нехай твоя мама просто знає, що я тут ні до чого, гаразд? І слухай, мала, наступного разу шуруй на «Мобі-два», а краще — до когось іншого на човен.

— Ти ніколи її не бачив, — сказала Йоші. — До речі, те, як Грег кермує, — це ще квіточка. — Вона всміхнулася. — Зачекай, от розвернеться — побачиш, що він з носом зробив.

Сьогодні, казала Йоші, коли ми знову вийшли на палубу, чудовий день для плавання. Море лише трохи хвилювалося, але вітер був м'який, а повітря таке чисте, що видно було пінні баранці на відстані кількох миль. Я пішла за нею на головну ресторанну палубу. Мої ноги легко підлаштовувалися під підйоми й просідання катамарана піді мною. Тепер, коли шкіпер знав, що я на борту, я почувалася вже не такою збентеженою.

Це буде найбільш клопітка частина сьогоднішньої подорожі до дельфінів, казала вона мені — час між відправленням і прибуттям до захищених вод навколо затоки, де зазвичай збиралися косяки афалін. Доки пасажирів розсаджувалися на верхній палубі, насолоджуючись прохолодним травневим днем крізь вовняні шарфи, Йоші, стюардеса, розкладала закуски в буфеті, пропонуючи напої та, якщо море хвилювалося (що зараз, із наближенням зими, траплялося найчасті-

ше), готувала дезінфектант і відро на випадок, якщо когось знудить. Скільки їм не кажи, буркотіла вона, поглядаючи на добре вдягнених азійців, які становили більшість ранкових клієнтів, вони *обов'язково* залишаться під палубами, *обов'язково* наїдяться й нап'ються надто швидко та *обов'язково* підуть до крихітних убиралень, коли їх нудитиме, замість того, щоб перегнутися через поручні, — відтак туди більше ніхто сходити не зможе. А якщо це японці, додавала вона з ноткою злої втіхи, то решту подорожі мовчки божеволітимуть від приниження, ховатимуться за темними окулярами й піднятими комірами, рішуче відвертаючи попелясто-сірі обличчя до моря.

— Чаю? Кави? Печива? Чаю? Кави? Печива?

Я вийшла слідом за нею на бак, натягуючи на шию вітрівку. Вітер трохи спав, та я досі відчувала, як зимне повітря щипає мені ніс і кінчики вух. Більшість пасажирів нічого не хотіли — вони голосно розмовляли, щоб перекрикувати двигуни, вдивлялись у далекий обрій і фотографували одне одного. Раз у раз я опускала руку в банку з печивом, доки не взяла те, що, як на мене, вони б усе одно з'їли.

«Мобі-один» був найбільшим катамараном — чи, як кликали їх моряки, «котом» — у Срібній затоці. Зазвичай на цьому судні було двоє стюардів, але з настанням холодів кількість туристів падала, тож зараз працювала лише Йоші, доки справа знову не піде вгору. Я була не проти — так легше було вмовити її взяти мене на борт. Я допомогла їй поставити чайник і кавник назад на підставки та знову вийшла на вузьку бічну палубу. Там ми притулилися до вікон і заворожено дивилися через море туди, де менший човен усе прокладав нерівний шлях по хвилях. Навіть із цієї відстані видно було, як іще більше людей звішувалися через поручні «Сюзанни», тримаючи голови нижче плечей і не помічаючи наляпаної червоної фарби просто під ними.

— Можемо постояти тут кілька хвилин. Ось. — Йоші відкрила бляшанку коли й простягнула мені. — Чула коли-небудь про теорію хаосу?

— М-м, — промимрила я так, ніби могла й чути.

— Знали б лише ті люди, — вона змахнула пальцем, і ми відчули, як уповільнюється двигун, — що їхню довгоочікувану подорож на зустріч з дикими дельфінами зіпсувала чиясь колишня дівчина, якої вони в житті не бачили, і чоловік, який тепер живе з нею за понад двісті п'ятдесят кілометрів у Сідней й вважає пристойним ходити вдень у пурпурових велотреніках.

Я відсърбнула свого напою. Від газу в мене очі засльозилися, і я важко глитувала.

— То ти кажеш, туристів нудить на Греговому човні через теорію хаосу? А я гадала, це тому, що він знову налигався вчора ввечері.

Йоші всміхнулася.

— Десь так.

Двигуни зупинились, і «Мобі-один» замовк. Море навколо стихло, якщо не враховувати розмов туристів і плескоту хвиль у борти. Я любила бути тут, любила спостерігати, як мій дім перетворюється на білу цятку на вузькій смузі пляжу, а тоді зникає за нескінченними гротами. Можливо, насолоди додавало розуміння того, що я дію проти правил. Насправді бунтаркою я не була, але ідея бунту мені подобалася.

Лара мала шлюпку, яку їй було дозволено брати самій, якщо не запливати за буї, якими відмежовували старі устричні сажалки. І я їй заздрила. Моя мама не дозволяла мені кататися затокою, хоча мені було вже майже одинадцять. «На все свій час», — бурмотіла вона. Сперечатися з нею про таке було марно.

Поряд з нами з'явився Ленс: він щойно сфотографувався з двома дівчатами-підлітками, які постійно хихотили. Мо-

лоді жінки часто просили сфотографуватися з ним, і ще ніхто не бачив, щоб він відмовився. Ось чому він любить носити свого гостроверхого капітанського картуза, казала Йоші, навіть коли сонце припікає так, що в нього голова плавиться.

— Що це він нашкрябав у себе на борті? — Він примружився на прогулянковий катер Грега. Здавалося, він забув, що я теж на човні.

— Скажу тобі потім на причалі.

Я помітила, як Йоші кивнула на мене, підіймаючи брову.

— Я *можу* прочитати, що там написано, ти ж знаєш, — сказала я. На іншому човні, що до вчора називався «Мила Сюзанна», тепер красувався напис червоною фарбою, пропонуючи «Сюзанні» зробити те, що Йоші назвала неможливим з погляду біології. Вона обернулася до Ленса, понизивши голос, наскільки могла, — наче вважала, що я її не чую. — Пані зізналася йому, що інший у неї все ж таки був.

Ленс відповів довгим присвистом.

— Він так і казав. А вона заперечувала.

— Навряд чи вона збиралася визнати це, коли знала, як відреагує Грег. А його важко назвати невинним... — Вона кинула погляд на мене. — Хай там як, вона поїхала жити до Сіднея й каже, що хоче собі пів човна.

— А він що?

— Гадаю, на човні все написано.

— Повірити не можу: він возить на ньому туристів ось так. — Ленс підніс до очей бінокль, щоб краще розгледіти мальовані червоні літери.

Йоші жестом попросила в нього бінокль.

— Він був такий накиданий зранку — не впевнена, що він хоча б пам'ятає, що зробив.

Нас перервали захоплені скрики туристів на верхній палубі. Вони проштовхувалися на майданчик гарпунера попереду.

— Ось воно, — пробурмотів Ленс, випрямляючись і всміхаючись мені. — Ось наші кишенькові гроші, мала. Час повертатися до роботи.

Іноді, казала Йоші, вони могли пройти всю затоку, проте афаліни відмовлялися показуватись, і повний човен невдоволених шукачів дельфінів перетворювався на човен безкоштовних повторних поїздок і відшкодування половини вартості, а це гарантовано посадило б на міліну їхнього боса.

На носі човна група туристів збилася докупи. Дзижчали фотоапарати, якими намагалися впіймати глянцеві **сірі** фігури, що виринали у хвилях унизу. Я зазирнула у воду, щоб побачити, хто саме приплив погратися. Під палубами Йоші увішала стіну фотографіями плавців кожного дельфіна в цій місцевості. Усім їм вона дала імена: Зигзаг, Поріз, Пайпер... Інші члени екіпажу кепкували з неї, але тепер усі вони вмiли розпізнавати характерні плавці: «Удруге бачили Гострячка на цьому тижні», — шепотіли вони. Я знала ім'я кожного напам'ять.

— Схоже на Поло й Броллі, — сказала Йоші, перехиляючись через борт.

— Це дитинча Броллі?

Дельфіни мовчазними сірими вигинами кружляли навколо човна, наче самі милувалися видовищем. Щоразу, як один виринав на поверхню, повітря повнилося клацанням фотооб'єктивів. Що вони думали про те, як ми витріщаємося на них? Я знала, що вони не дурніші за людей. Зазвичай я уявляла, як вони потім збираються під скелями й потішаються з нас своєю дельфiнiячою мовою — з того, що в синьому капелюсі, чи з того, що в кумедних окулярах.

Крізь систему гучного зв'язку пролунав голос Ленса:

— Пані та панове, будь ласка, не біжіть до одного борту, щоб побачити дельфінів. Ми повільно розвернемо катер,

щоб усім було добре видно. Якщо кидатися в один бік, ми можемо перекинутися. Дельфінам не подобається, коли човни лягають набік.

Глянувши нагору, я помітила двох альбатросів — зависаючи в повітрі, вони склали крила й пірнали, входячи у воду лише з незначним сплеском. Один виринув знову й став кружляти в пошуку якоїсь невидимої здобичі, другий приєднався до нього, шугонувши в повітря над маленькою затокою, і обидва зникли. Я дивилася їм услід. Потім, доки «Мобі-один» повільно змінював положення, я перекинула борт, зачепившись стопами за нижню рейку, щоб побачити свої нові кросівки. Йоші обіцяла, що, коли потеплішає, дасть мені посидіти в сітках на стрілі, щоб я могла торкнутися дельфінів. Може, навіть поплавати з ними. Але тільки якщо моя мама погодиться. А ми всі знали, що це означає.

Я спіткнулася: човен несподівано рушив з місця. Лише за секунду я зрозуміла, що увімкнулися двигуни. Спантеличена, учепилась у поручень. Я виросла в Срібній Затоці й знала, що існують певні правила, як треба поводитися серед дельфінів. Заглушити двигуни, якщо хочеш, щоб вони гралися. Якщо рухаються далі — тримати паралельний курс, орієнтуючись на них. Дельфіни чітко давали зрозуміти: якщо ти їм подобаєшся, вони підійдуть ближче або ж триматимуть дистанцію рівно. Якщо не захочуть бачити тебе поряд, то попливуть геть. Йоші насуплено глянула на мене, і коли катамаран рвонув з місця, ми вхопилися за рятувальні триси. На її обличчі проступало те саме збентеження, що й у мене.

Від раптового прискорення човен помчав уперед, а нагорі туристи з вереском попадали на свої сидіння. Ми летіли.

Ленс говорив по радіо. Доки ми видерлися до рубки позаду нього, «Мила Сюзанна» вже летіла паралельно на якійсь відстані, підстрибуючи на хвилях, явно не зважаючи

на все більшу кількість нещасних людей, що перехилилися через рейки.

— Ленсе! Що ти робиш? — Йоші вчепилась у поручень.

— Гей, ви там, хло... пані та панове... — Ленс скривився й потягнувся до кнопки системи зв'язку. «Мені потрібен переклад», — самими губами промовив він. — Сьогодні вранці ми маємо для вас дещо особливе. Ви вже насолодилися чарівним видовищем дельфінів Срібної затоки, але якщо триматиметеся міцніше, ми хотіли б відвезти вас до дечого *справді* надзвичайного. Ми засікли перших у цьому сезоні китів трохи далі у відкритому морі. Це горбаті кити, які щороку пропливають крізь наші води під час своєї довгої міграції на північ з Антарктики. Можу пообіцяти, що цього виду вища ви не забудете. А зараз, будь ласка, сядьте або ж тримайтеся міцно. Може бути дещо трусько: з півдня насувають трохи більші хвилі, але я хочу, щоб ми встигли доправити вас вчасно, щоб ви їх побачили. Кожному, хто хоче залишитися на носі човна, пропоную позичити дощовики. Їх багато в приміщенні позаду вас.

Він крутнув стерно й кивнув Йоші, яка взяла мікрофон. Вона повторила сказане японською, потім для певності корейською. Цілком можливо, згодом казала Йоші, що вона просто переповіла їм учорашнє обіднє меню: вона не могла зосередитися після оголошення Ленса. Для неї, як і для мене, лунало одне-єдине слово — «*кит*»!

— Як далеко? — Йоші напружилася всім тілом, вдивляючись у блискучі води. Невимушена до того атмосфера безслідно зникла. Мій шлунок був наче вузлом зав'язаний.

— Чотири, п'ять миль? Не знаю. Туристичний гелікоптер пролетів над нами — вони начебто бачили двох у парі миль від Торн-Пойнта. Трохи зарано в цьому сезоні, але...

— Торік було чотирнадцятого червня. Не так уже й зарано, — сказала Йоші. — Чорт забирай! Глянь на Грега! Він

розгубить туристів, якщо й далі триматиме цей темп. У нього не настільки великий човен, щоб амортизувати ті хвили.

— Не хоче, щоб ми дісталися туди раніше за нього. — Ленс похитав головою й перевірив показчик швидкості. — Повний вперед. Зробімо так, щоб «Мобі-один» цього року був першим. Хоча б раз.

Хтось із членів екіпажу просто відбував свої години на борту, мріючи про більші судна й перспективнішу роботу. Хтось, як Йоші, починав тут у ході навчання й просто забув повернутися додому. Але з яких би причин вони тут не опинилися, я давно затимила: існує магія першої появи китів у сезон міграції. Наче, доки не побачиш цих істот, неможливо повірити, що вони повернуться.

Побачити їх першим небагато значило: щойно стане відомо про їхню появу, усі п'ять човнів, що працюють від Китової пристані, перенесуть спостереження з дельфінів на китів. І все ж це було важливо для екіпажу. І, як усі великі пристрасті, ця доводила їх до божевілля. О, як вони божеволіли від неї.

— Поглянь на цього феєричного ідіота. Кумедно, як йому тепер вдається тримати прямий курс, — плюнув Ленс. Грег був з лівого борту від нас, але, здається, випереджав.

— Йому нестерпно думати, що ми дістанемося туди раніше за нього. — Йоші схопила дощовик і жбурнула мені. — Тримай! На випадок, якщо підемо на ніс. Буде дуже мокро.

— Трясця, очам своїм не вірю! — Ленс забачив іще один човен на обрії. Мабуть, він забув, що я поряд, якщо лявся. — Це Мітчелл! Закладаюся, він увесь день просидів на радіо, а тепер, бач, підтягується. Мабуть, і пасажирів повний салон. Ох, доберусь я колись до цього типа.

Вони завжди скиглили через Мітчелла Дрея. Той ніколи не турбувався шукати дельфінів, як решта, лише чекав,

доки почує про їхню появу по корабельному радіозв'язку, і рушав туди, куди прямували всі.

— Я справді побачу кита? — спитала я. Під ногами корпус судна гучно вдарявся об хвилі, змушуючи мене чіплятися за стіну. Крізь відчинене вікно я чула захоплені крики туристів, сміх тих, кого обдало пустотливими хвилями.

— Схрестили пальці. — Очі Йоші були прикуті до обр'ю.

Справжній кит. Я лише раз бачила кита, з моєю тіткою Кетлін. Зазвичай мене не пускали так далеко у відкрите море.

— Там... Там! Ні, то лише бризки. — Йоші піднесла бінокль. — Не можеш змінити курс? Занадто сліпуче.

— Ні, якщо хочеш, щоб ми встигли туди першими. — Ленс крутнув човен праворуч, намагаючись стати під іншим кутом до сонця у хвилях.

— Треба радиувати на берег. Дізнайся, де саме їх бачили з вертушки.

— Не можна, — відрізав Ленс. — Вона могла відлетіти вже на дві милі. І Мітчелл слухатиме. Я більше жодної інформації цьому засранцю не дам. Усе літо він краде в нас пасажирів.

— Просто стеж, де з'явиться фонтан.

— Еге. І прапорець із написом «Кит».

— Я просто намагаюся допомогти, Ленсе.

— Там! — Я ледь-ледь роздивилася фігуру, що, ніби чорний камінець, ішла під воду. — Норд-норд-ост. Прямує за острів Зламаного Носа. Щойно пірнув.

Я гадала, мене зараз знудить від хвилювання. Чула, як за моєю спиною Ленс почав відлік:

— Один... два... три... чотири... *kum!*

Ні з чим не сплутуваний стовп води радісно зринув над обр'єм. Йоші видала скрик. Ленс кинув погляд у бік Грега, який зі свого курсу не побачив цього.

— Вона наша! — прошипів Ленс. Усі кити були для нього «вона», як усі діти були «малі».

Кит. Я промовляла до себе це слово, повторюючи й смакуючи його. Я не зводила очей з води. «Мобі-один» змінив курс. Важкий катамаран з гучним плескотом долав кожну хвилю. Я уявила, як за островом кит виринає з води, показуючи світу своє біле черево в небаченій демонстрації виштовхувальної сили.

— Кит, — шепотіла я.

— Ми будемо там перші, — схвильовано пробурмотіла Йоші. — Хоч раз устигнемо першими.

Я дивилася, як Ленс крутить стерно, півголосом рахуючи, як довго кит видихатиме. Понад тридцять секунд за раз — схоже, глибоко пірнув. Тоді ми його загубимо. Менший інтервал означає, що він уже пірнав і в нас буде шанс простежити за ним.

— Сім... вісім... Виринула. *Тааак.* — Ленс ляснув долонею по стерну, а тоді схопив мікрофон. — Пані та панове, якщо глянете праворуч, то зможете побачити кита, який прямує он за той шматок землі.

— Грег збагнув, куди ми рухаємось, — усміхнулася Йоші. — Тепер він ніколи нас не наздожене. Його двигуну бракує потужності.

— «Мобі-один» — «Синьому обр'ю». Мітчелле, — загорлав Ленс у радію, — хочеш побачити цю крихітку, то доведеться злізти з мого хвоста!

У радіо пролунав голос Мітчелла:

— «Синій обр'ю» — «Мобі-один». Я тут, лише щоб простежити, як хтось підбере Грегових потопельників.

— Що, і зовсім не через велику рибку? — жорстко перепитав Ленс.

— «Синій обр'ю» — «Мобі-один». Велике старе море, Ленсе. Безліч місця для кожного.

Міцно вхопившись за дерев'яний край штурманського стола — аж кісточки побіліли, — я дивилась, як наближається порослий чагарником мис. Я гадала, чи там кит уповільнить хід і підпустить нас ближче. Може, висуне голову й роздивлятиметься нас. А може, підпливе до борту й покаже своє китеня.

— Дві хвилини, — сказав Ленс. — За дві будемо по той бік мису. Сподіваюся, підійдемо близько.

— Ну ж бо, дівчинко. Покажися нам з кращого боку, — говорила собі під ніс Йоші, знову тримаючи бінокль біля очей.

«Ките, — мовчки заклинала я, — дочекайся нас, ките». Я гадала, чи помітить він мене. Чи відчує, що з усіх людей на борту саме я маю особливе співчуття до морських тварин. Я була цілком упевнена, що маю.

— Не вірю своїм клятим очам. — Ленс зняв із себе гостроверхого картуза й насуплено дивився у вікно.

— Що? — Йоші нахилилася до нього.

— *Глянь.*

Я простежила за її поглядом. У міру того, як «Мобі-один» обходив мис, ми всі змовкли. Неподалік від порослого чагарником масиву, на пів милі у море, в аквамаринових водах нерухомо стояв «Ішмаель», і його свіжопофарбовані борти блищали в полуденному сонці.

За стерном стояла моя мама, перехилившись через поручень, і її волосся плескало навколо обличчя під вигорілим картузом — вона вперто надягала його, коли виходила в море. Вона стояла, перенісши вагу на одну ногу, а Міллі, наша собака, лежала під стерном і вочевидь спала. Вигляд у мами був такий, наче вона роками чатувала тут на цього кита.

— Як у біса вона це утнула? — Ленс упіймав застерезливий гнівний погляд Йоші й винувато знизав плечима переді мною. — Нічого особистого, але боже ж мій...

— Вона завжди встигає першою, — чи то з веселістю, чи то з визнанням поразки відповіла Йоші. — Щороку, як я тут буваю. Вона завжди перша.

— Програвати чортовим англійцям. Та це не краще за крикет. — Ленс запалив цигарку, а тоді з відразою віджбурнув сірника.

Я вийшла на палубу.

І тієї миті з'явився кит. Ми ахнули, а той плеснув плавцями по воді, обдавши «Ішмаель» величезним стовпом бризок. Туристи на верхній палубі «Мобі-один» радісно загули. Він був велетенський, так близько, що видно було нарости мушель уздовж його тіла, зморшкувате біле черево; так близько, що я змогла мигцем зазирнути йому в очі. Але химерно швидко — таке громіздке створіння не має права бути таким спритним.

Подих завмер у мене в горлі. Однією рукою я вчепилась у рятувальні троси, другою піднесла бінокль і дивилася крізь нього не на кита, а на мою маму, майже не чуючи вигуків про розміри створіння і як воно розхитало менший човен, миттєво забувши, що не можна, аби вона мене побачила. Навіть з відстані видно було, що Ліза Мак-Кален усміхається, примруживши очі. Вираз, який рідко, якщо взагалі коли-небудь з'являвся в неї на суші.

* * *

Тітка Кетлін пройшла в кінець веранди, щоб поставити велику миску креветок з лимонними скибочками на вигорілий дерев'яний стіл з великим кошиком хліба. Власне, вона моя двоюрідна бабуся, але каже, що від цього почувається старезною, тож я кличу її тітонькою К. Позаду неї м'яко блищала на сонці біла обшивка готельного фасаду, вісім вогняно-червоних персиків ковзали об вікна. Вітер

трохи посилювся — і готельна вивіска скрипіла, хитаючись туди й назад.

— Навіщо це? — Грег підняв голову від пляшки пива, якої не випускав з рук. Він нарешті зняв свої темні окуляри, і тіні під його очима виказували, що сталося минулого вечора.

— Чула, тобі довелося промивати шлунок, — сказала вона, впускаючи серветку перед ним на стіл.

— Він казав тобі, що четверо з його пасажирів вимагали свої гроші назад, коли помітили, що в нього на корпусі? — розсміявся Ленс. — Вибач, Грегу, друже, але яка ж це в біса дурня. З усього, що можна написати.

— Ти така добра, Кетлін, — не звернувши на нього уваги, Грег потягнувся по хліб.

Моя тітка глянула на нього, як вона вміє.

— А буду зовсім іншою, якщо знову напишеш ті слова там, де юна Ганна може їх бачити.

— Акуляча Леді досі має зубки. — Ленс дуркуватого клацнув зубами в бік Грега.

Тітка Кетлін проігнорувала його.

— Нумо, Ганно, налітай. Закладаюся: в обід ти ні крихти не з'їла. Я принесу салат.

— Вона їла печиво, — сказала Йоші, майстерно очищуючи креветку.

— Печиво, — фиркнула тітка Кетлін.

Ми зібралися, як зазвичай робили вечорами екіпажі Китової пристані, біля готельних кухонь. Рідко траплялося, щоб моряки не пропустили разом пляшку-другу пива, перш ніж піти додому. Дехто з молодших членів, часто казала тітка, накидалися так, що ледве доповзали додому взагалі.

Вгризаючись у соковиту тигрову креветку, я помітила, що надворі стоять пальники — мало хто з гостей готелю «Срібна затока» бажав сидіти надворі в червні, але взимку екіпажі спостерігачів за китами збиралися тут, щоб обго-

ворити події на воді, незалежно від погоди. Їхні члени змінювалися з року в рік, адже люди переходили на інші роботи або вступали до вишів, але Ленс, Грег, Йоші та решта постійно були присутні в моєму житті, скільки я тут жила. Тітка Кетлін зазвичай вмикала пальники на початку місяця, і вони горіли більшість вечорів до вересня.

— Ви мали багато пасажирів? — вона повернулася із салатом. Прудкими, майстерними пальцями перемішала, а тоді поклала трохи мені на тарілку, перш ніж я встигла заперечити. — У мене в музеї не було ні душі.

— «Мобі-один» був доволі повний. Багато корейців. — Йоші знизала плечима. — У Грега половина мало не випали за борт.

— Їм було добре видно кита. — Грег потягнувся по нову скибку хліба. — Ніхто не скаржився. Жодних відшкодувань не потрібно. Є ще пиво, міс М.?

— Ти знаєш, де бар. Бачила його, Ганно?

— Він був величезний. Я бачила на ньому мушлі. — Чомусь я очікувала, що він буде гладенький, але його шкіра була полінована, рельєфна, усіяна іншими морськими тваринами, наче на живому острові.

— Було близько. Я казала їй, що зазвичай ми не підходимо так близько, — сказала Йоші.

Грег звузив очі.

— Якби вона вийшла в море на човні своєї матері, то могла б йому зуби почистити.

— Ну, так, це ще м'яко кажучи, — похитала головою тітка Кетлін. — Ні слова, — промовила вона мені самими губами. — Це було лише раз, і все.

Я сумлінно кивнула. Це був третій «лише раз» за цей місяць.

— Той Мітчелл нагодився? Бачили б ви його. Чула, він злигався з тими сіднейцями на великих човнах.

Усі підняли голови.

— Я гадав, Служба охорони національних парків і дикої природи їх усіх розігнала, — мовив Ленс.

— Коли я ходила на рибний ринок, — сказала тітка Кетлін, — мені розповіли, що бачили одних таких аж тут напідпитку. Музика на повну гучність, люди танцюють на палубах. Наче дискотека. Зіпсували нічну риболовлю. На той час, як прибули люди зі Служби охорони, вони давно втекли. Неможливо було щось довести.

Рівновага в Срібній затоці була дуже хитка: замало туристів у пошуках китів — бізнес не протримається, забагато — потривожать створінь, яких цей бізнес хоче демонструвати.

Ленс і Грег уже натрапляли на трипалубні катамарани з-за меж затоки, на яких часто врубали гучну музику, а палуби ломилися від пасажирів, і були однакової думки з цього приводу.

— Кінець нам буде з цією ордою, — казав Ленс. — Безвідповідальні. Дуріють від грошей. Кращої компанії Мітчеллу не знайти.

Я не усвідомлювала, яка голодна була. Поспіхом з'їла шість великих креветок одну за одною й упіймала пальці Грега в порожній мисці. Той усміхнувся й помахав переді мною креветкою. Я показала йому язика. Гадаю, я трохи закохана в Грега, та це не означає, що я комусь скажу.

— Гей, гей, ось вона. Принцеса китів.

— Дуже смішно. — Мама впустила ключі на стіл і жестом показала Йоші зсунутись убік, щоб вона могла втиснутися біля мене. Нашвидку поцілувала мене в маківку. — Гарний був день, люба?

Від неї пахло кремом від сонця й солоним повітрям.

Я кинула погляд на тітку.

— Нічого. — Я нахилилася попестити вуха Міллі, радіючи, що мати не бачить, як зашарілося моє обличчя. У мене

досі в голові гуло після зустрічі з китом. Я гадала, що, ма-
буть, так і свічуся від радощів, але вона потяглася по склян-
ку й налила собі води.

— Чим займалася? — спитала мати.

— Так. Чим займалася, Ганно? — підморгнув мені Грег.

— Вона допомагала мені з постелями вранці. — Тітка
Кетлін гнівно зиркнула на нього. — Чула, у тебе видався
вдалий день.

— Непоганий. — Мати осушила склянку. — Боже, як пи-
ти хочеться. Ти сьогодні достатньо пила, Ганно? Вона до-
статньо пила, Кетлін?

Її англійський акцент досі був чутний, навіть по стількох
роках в Австралії.

— Вона чимало пила. Скількох ти бачила?

— Вона ніколи не п'є достатньо. Лише одного. Велика дів-
чинка. Виплеснула цілу ванну води мені в сумку. Поглянь. —
Вона підняла свою чекову книжку з потріпаними, скривле-
ними краями.

— Що ж, помилка любителя, — з відразою зітхнула Кет-
лін. — З тобою в морі нікого не було?

Мати похитала головою.

— Хотіла випробувати те нове стерно, побачити, як до-
бре воно працює в менш спокійних водах. На верфі мене
попереджали, що його може заклинити.

— І просто випадково натрапила на кита, — докинув Ленс.

Вона ще ковтнула води.

— Приблизно так.

Її обличчя закрилося. *Вона* закрилася. Наче пригоди з ки-
том ніколи й не було.

Кілька хвилин ми їли мовчки, доки сонце повільно сіда-
ло за обрій. Двоє рибалок пройшли повз нас і здійняли ру-
ки, вітаючись. Я впізнала в одному Лариного тата, але не
певнена, що він мене бачив.

Мати з'їла окраєць хліба й маленьку порцію салату — навіть меншу за мою, а я не люблю салат. Потім підвела очі на Грега.

— Я чула про *Сюзанну*.

— Половина Порт-Стівенса чула про *Сюзанну*.

Очі Грега були втомлені, і на вигляд він наче тиждень не голився.

— Так. Гаразд. Мені шкода.

— Досить шкода, щоб піти зі мною кудись у п'ятницю?

— Е ні. — Вона встала, глянула на годинник, запхала свою промоклу чекову книжку назад у сумку й рушила до дверей кухні. — А те стерно все ж не в порядку. Треба зателефонувати до порту, доки вони не пішли. Не сиди на вулиці без светра, Ганно. Вітер підіймається.

Я дивилась, як вона крокує геть, і собака — слідом за нею.

Ми мовчки сиділи, доки не почули грюкіт вхідних дверей. Тоді Ленс відкинувся на стільці, щоб визирнути в темряву затоки, де далеко на обрії ледь помітно вимальовувався катер.

— Наш перший у цьому сезоні кит і перший облом у Грега. Чудова симетрія, не вважаєте?

Він ухилився від крайця хліба, що влучив у стілець позаду нього.

КЕТЛІН

*М*узей китобійних суден був розташований на старому переробному заводі, за кількасот метрів від готелю «Срібна затока», відколи на початку 60-х у Порт-Стівенсі заборонили комерційний забій китів. Тут не було нічого такого, щоб радити його як сучасну принаду для туристів: будівля являла собою величезну комору, підлога мала підозрілий червоно-коричневий колір, з дерев'яних стін досі проступала сіль, якою обробляли здобич. Позаду, у прибудові, була вбиральня, а для тих, хто захоче пити, щодня чавили глек лимонного соку. Їжа, як указував знак, була доступна в готелі. Я сказала б, що «зручностей», як їх тепер називають, імовірно, удвічі більше, ніж за часів, коли був живий мій батько.

Центральним експонатом у нашому музеї був уламок корпусу «Maui II», комерційного китобійного судна, мисливського човна, що зламався рівно навпіл у 1935-му, коли малий смугач, протестуючи проти його появи, сплив під човном і проніс його на хвості, доки той тріснув і розвалився. На щастя, поблизу був рибальський траулер — він урятував екіпаж і підтвердив їхню історію. Роками місцеві приходили подивитися на свідчення того, що здатна заподіяти людині природа, коли відчуває, що людина вже достатньо обібрала її.

Я тримала музей відчиненим, відколи в 1970 році помер мій батько, і завжди дозволяла відвідувачам видиратися на рештки корпусу, водити пальцями по тріснутій деревині.

Їхні обличчя розквітали, коли вони уявляли, як це було — проїхатися верхи на киті. Колись давно я позувала для фотографій, коли гострооки впізнавали в мені Дівчину з Акулою зі світлин у газетних статтях, і розмовляла з ними під час огляду риб'ячих опудал, що прикрашали стіни під скляними ковпаками.

Але зараз зацікавлених було небагато. Туристи, що приїздили й селилися в готелі, могли з чемності хвилин п'ятнадцять поблукати запорошеним інтер'єром музею, витрачали кілька центів на якусь поштівку з китами і, може, підписували петицію проти поновлення комерційного забою китів. Але зазвичай вони робили це тому, що чекали на таксі, чи тому, що був сильний вітер, дощило й не було чого робити в морі за такої погоди.

Того дня, стоячи за конторським столом, я думала, що навряд чи можна їм дорікати. «Maui II» все більше нагадував купу дров, і вистачало кілька разів потриматися за китову кістку чи шматок китового вуса — дивний, наче пластиковий фільтр із рота горбатого кита, — щоб принади мінігольфів чи гральних машин у клубі серферів здалися цікавішими. Роками мені радили осучаснити музей, та я не надто прислухалася. Який сенс? Половина людей, які обходили музей, почувалися трохи не у своїй тарілці, вшановуючи те, що тепер поза законом. Часом навіть я не знала, чому не закрила його, — хіба для того, щоб полювання на китів лишилося частиною історії Срібної затоки. А історія така, яка вона є, байдуже, наскільки неприємна.

Я поправила на гаках у стіні старий гарпун з «Maui II», відомий як Старий Гаррі з причин, яких я не пам'ятаю. Потім узяла з-під нього вудку, протерла від пилу по всій довжині й крутнула коток, аби переконатися, що той іще працює. Не тому, що це досі було потрібно, просто мені подобало-

ся знати, що все в зразковому порядку. Я вагалася. Потім, мабуть, спокусившись знайомим відчуттям у руці, замахнулася, наче готова закинути вудку.

— Багато ти тут не наловиш.

Я крутнулася на місці, піднісши руку до грудей.

— Ніно Гейнз! Я мало вудку не впустила.

— Оце навряд. — Він зняв капелюха й пройшовся від дверей на середину кімнати. — Ще ніколи не бачив, щоб ти впустила здобич.

Він усміхнувся, відкривши ряд кривих зубів.

— У мене два ящики вина в машині. Подумав, може, ти захочеш відкоркувати пляшку зі мною якось за обідом. Твоя думка була б цінною для мене.

— Моє замовлення має прибути лише на тому тижні, якщо я добре пам'ятаю.

Я знову повісила вудку на стіну й витерла руки об свої штани з кротової шкіри. Я вже надто стара, щоб таким перейматися, та все ж дратувало, що він заскочив мене в робочих штанах і з розтріпаним волоссям.

— Кажу ж: там добра партія. Мені важливо почути твою думку. — Він усміхнувся. Зморшки на його обличчі свідчили про роки, проведені на виноградниках, а рожеві плями навколо носа — про вечори після цього.

— Мені треба підготувати кімнату для гостя, який приїздить завтра.

— Скільки часу тобі потрібно, щоб простирадло заправити, жінко?

— Небагато гостей приїздить так пізно взимку. Не хочу дарованому коневі дивитися в... — Я побачила розчарування на його обличчі й пом'якшала. — Мабуть, я зможу викроїти кілька хвилин, якщо тільки ти не маєш великих сподівань щодо їжі. Я чекаю на замовлену партію харчів. Цей чортів хлопець щотижня затримується.

— Про це я подбав. — Він підняв паперовий пакет. — Тут два пироги й два тамарильйо¹ на десерт. Знаю я вас, кар'єристок. Усе робота, робота, робота... Хтось має підгодувати тебе.

Я не втрималася від сміху. Ніно Гейнз завжди кепкував з мене ось так, іще з часів війни, коли вперше прийшов і заявив про свій намір облаштуватися тут. Потім усю затоку наводнили австралійські та американські військовослужбовці, і батькові доводилося недвозначно натякати на свою вправність із дробовиком, коли молоді люди свистом та улюлюканням підзивали мене з-за шинкваса. Ніно поведився більш по-джентльменськи: завжди знімав картуза, чекаючи, коли його обслужать, і ніколи не забував звернутися до моєї матері «мем».

— Усе одно йому не довіряю, — бурмотів батько, і в кінцевому підсумку я вирішила, що, напевно, він має рацію.

Над морем стояв яскравий і спокійний день, чудовий для пошуку китів, і коли ми сіли, я дивилась, як «Мобі-один» і «Мобі-два» прямують до гирла затоки. Зір у мене був уже не такий добрий, як колись, але звідси здавалося, що в них чимало пасажирів. Ліза вийшла в море раніше — безкоштовно везла із собою групу пенсіонерів з клубу Ліги ветеранів і військовослужбовців, як робила щомісяця, хоч я й казала їй, що вона дурепа.

— Ти зачиняєш цей заклад на зиму?

Я похитала головою й надкусила свій пиріг.

— Ні. Обидва «Мобі» збираються укласти зі мною угоду: ліжко, стіл і поїздка до китів за фіксовану ціну плюс допуск до музею. Приблизно так, як у мене з Лізою. Надрукували

¹ Тамарильйо — тропічний фрукт, зовнішнім виглядом і смаком подібний до томата; поширений у Південній Америці та Новій Зеландії. (Тут і далі прим. пер.)

ЗМІСТ

Пролог. Кетлін	7
1. Ганна	10
2. Кетлін	29
3. Майк	42
4. Грег	58
5. Кетлін	72
6. Майк	92
7. Ліза	115
8. Кетлін	130
9. Майк	147
10. Ганна	160
11. Майк	176
12. Грег	190
13. Кетлін	206
14. Майк	221
15. Ліза	237
16. Майк	250
17. Кетлін	271
18. Майк	288
19. Ліза	308
20. Ганна	326
21. Майк	332
22. Ліза	347
23. Моніка	366
24. Майк	368
25. Моніка	387
26. Кетлін	392
27. Майк	403
28. Ганна	419
Епілог. Кетлін	423
Подяки	427

Літературно-художнє видання

МОЙЄС Джоджо

Срібна затока

Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*

Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*

Редактор *І. М. Давидко*

Художній редактор *А. О. Попова*

Технічний редактор *В. Г. Євлахов*

Коректор *О. О. Старова*

Підписано до друку 06.02.2020. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Adonis». Ум. друк. арк. 22,68. Наклад 6500 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

Св. № ДК65 від 26.05.2000

61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24

E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано у АТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»

61052, м. Харків, вул. Різдяна, 11.

Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.

www.globus-book.com

Мойєс Дж.

М74 Срібна затока : роман / Джоджо Мойєс ; пер. з англ. Д. Петрушенко, Ю. Підгорної. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2020. — 432 с.

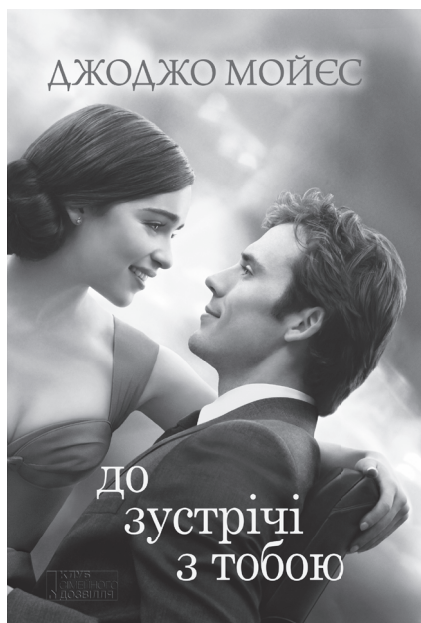
ISBN 978-617-12-7645-1

ISBN 978-0-340-89593-1 (англ.)

У тихому австралійському містечку Ліза мріяла зцілити душу. Відпустити минуле, віднайти себе. Подалі від галасу та людей. Треба ж було з'явитися цьому самовпевненому Майкові Дормеру і порушити спокій! Англієць із манерами джентльмена, красень, ідеальний чоловік, він хоче розбудувати з приморського містечка фешенебельний курорт. І тим самим знищити все, що є найдорожчим для Лізи. Майк і гадки не має, що на шляху його бізнесу стане тендітна жінка. Вона захищатиме Срібну затоку до останнього. Та після однієї зустрічі Майк зрозуміє, що насправді йому потрібна не затока, а серце тієї, яка заприсяглася більше ніколи не кохати...

УДК 821.111

Еліс просто хотіла бути щасливою. Гадала, що одруження подарує їй те, про що вона так мріяла. Але коли рідна Англія лишилася за океаном, Кентукі зустрів її задухою та консерватизмом. Чоловік, який у всьому слухався батька, почуття скутості — те, що отримала Еліс. Тож коли в містечку почали шукати волонтерів для пересувної бібліотеки, вона не вагаючись зголосилася. Тут Еліс знайомиться з Марджері, яка не кориться закам'янілим традиціям і знає, як це — бути посправжньому щасливою та вільною. Життя Еліс карколомно змінюється. І чоловік, який був для неї всім, виявляється чужим. Бо вона вже давно кохає іншого. Того, з ким зможе стати собою...

«Підштовхуй себе. Не засиджуйся». Саме цього паралізований Вілл вчить Луїзу, свою молодшу доглядальницю. Вона мешкає з батьками, напевне знає, скільки кроків від зупинки до її будинку, але навіть не уявляє, як воно — жити на повну. А він після жадливої аварії цілком втратив сенс життя, сховавши всі почуття під маскою збайдужілого циніка... Такими вони були до зустрічі одне з одним. Але головне — якими стали! «Живи на повну. Просто живи».

Довгоочікуване продовження роману Джорджо Мойєс! Післямова до голлівудської історії кохання Лу і Вілла!

Шість місяців поряд із прикутим до інвалідного візка Віллом змінили Луїзу. Марно вона намагалася навчитися жити після нього... Попереду — повернення додому та відчайдушні спроби почати все спочатку. Ліки від болю Лу відшукає серед товаришів у нещасті, поділившись у групі підтримки своїми печалями, радощами, надіями та напрочуд неїстівним печивом. І зустріне Сема, який знає все про життя і смерть, сильного, мужнього і до нестями закоханого...

Довгоочікуване продовження пригод героїні «Ю зустріч з тобою» і «Після тебе» від найбільш продаваної авторки за версією «The New York Times»

Лу Кларк намагається покінчити зі своїм минулим і переїздить до Нью-Йорка. В Англії вона залишає Сема, який колись допоміг їй оговтатися від болю втрати. А тепер Лу фактично тікає від чоловіка, прирікаючи їхні стосунки на випробування відстанню. У великому місті дівчина влаштовується на роботу до заможного сімейства Гопніків. Вона відразу опиняється у вирі їхніх таємниць та пристрастей, розчиняючись у чужій родині. Лу не вистачає часу навіть на коротку розмову із Семом... Але коли одного дня доля випадково зіштовхує її з чоловіком на ім'я Джошуа Райан, усе змінюється. Та от чи змінить нове кохання саму Лу? Чи зможе вона нарешті віднайти щастя і припинити розриватися між минулим та майбутнім?